

havde vist sig over Horisonten, var lidt ængstelig for Følgerne af at bringe dem ned under denne igen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal være saa ængstelig paa dette Punkt, og jeg tror heller ikke, det ærede 7de Medlem for 5te Kreds bør være det; thi jeg ser ikke rettere, end at naar der gives Kommunerne Adgang i saa vid Udstrækning, som Tilfældet er og vil blive, til at træffe Dispositioner med Hensyn til, om de vil have Spiritusudskænkning i Kommunen, maa alle berettigede Interesser dermed være fyldestgjort, og jeg synes, det vilde være ganske mærkværdige Tilstande, om man i en Kommune vilde sige: Ja, vi vil nu ikke have nogen som helst privat Udskænkning af Spiritus; den Spiritus, der skal drikkes i vor Kommune, skal vi nok selv udskænke. Jeg finder, at det hverken ud fra Ædruelighedsbetragtninger eller ud fra næringsmæssige Betragtninger kan siges at være et Standpunkt, man bør støtte. Derfor har jeg ogsaa kunnet tiltræde Ændringsforslag Nr. 4.

Derimod maa jeg fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 9, som er stillet af et Mindretal, og som jo i Virkeligheden gaar ud paa at indskrænke Kommunalbestyrelsens Indflydelse paa Afgørelsen af, om Bevillingen bør gives i Kommunen, eller den ikke bør det. Den Bestemmelse, som Lovforslaget indeholder, og som er i Overensstemmelse med den Praksis, der ifølge den bestaaende Lovgivning hidtil har været fulgt, finder jeg har virket paa fuldstændig fyldestgørende Maade. Men jeg vil erkende, at der bør gives en Appelret ikke blot for Sogneraadet, men ogsaa for Ansøgeren, og derfor har jeg kunnet tiltræde det af et Mindretal under Nr. 10 stillede Ændringsforslag.

Den ærede Ordfører omtalte ogsaa Ændringsforslaget under Nr. 20 til § 24. Det angaar Spørgsmaalet om Udskænkning og Nydelse af stærke Drikke paa Arbejdspladser. Her er jo af et Flertal foreslaaet, at i 2det Stykke skal 2det Punktum udgaa. Det er allerede rimeligt af den Grund, at dette Punktum, der, saa vidt jeg ved, er kommet ind under Lovforslagets tidligere Behandling i det høje Folketing, har faaet en Affattelse, som forekommer mig at være sproglig ret uheldig, for ikke at sige urimelig. Men jeg ser heller ikke rettere, end at det, hvad det reale Indhold angaar, er ganske forstaaeligt, naar der er Stemmning for at fjerne det, thi at lovgive om, hvad der udenfor de Tidsrum, hvor Marketenderier i Kaserner, Fabrikker og Værksteder samt paa Arbejdspladser udøver deres Virksom-

hed, maa foregaa i disse, er der ganske sikkert ingen Grund til; thi disse Marketenderier maa i det hele taget ikke under nogen Form beværte udenfor de Tider, da Arbejderne har deres Gang paa de vedkommende Steder. At forme Bestemmelsen saaledes, som det er foreslaaet af et Mindretal under Nr. 20, kan jeg egentlig ikke skønne, der er nogen reel Grund til, thi det er efter min Mening en selvsagt Ting, at Forhandling og Servering af stærke Drikke i disse Institutioner efter Arbejdstidens Ophør — det vil sige paa en Tid, da Arbejdspladsen er tom og den Opgave, som Marketenderiet har faaet overdraget, dermed løst for den Dag — ikke maa finde Sted. Det ligger i Sagens Natur, og det er derfor overflødig positivt at udtale det.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 22, som saavel den ærede Ordfører som det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) har været inde paa. Det angaar Spørgsmaalet om de Vilkaar, der maa stilles for Adgang til Handel med stærke Drikke. Der er af et Flertal stillet Forslag om, at man i det foreliggende Lovforslag skulde blive staaende ved den Affattelse, som § 27 i den gældende Lov har, og som knytter Adkomsten til at forhandle stærke Drikke simpelt hen til et Næringsbevis, som ganske vist kun skal kunne gives for 8 Aar ad Gangen. Jeg maa sige, at i og for sig har jeg, hvad jeg ogsaa har udtalt i Udvalget, nogen Sympati for dette Standpunkt, thi selv om man har den Opfattelse, som mange har, og som jo ogsaa i mange Tilfælde er rigtig, at Spiritusforhandling er en Virksomhed, der kan have skadelige Følger, kan det dog maaske være i nogen Maade betænkeligt at lægge denne Forretning — ud fra den Betragtning, at den kan have skadelige Følger — ind under andre Former end Handelen med andre Stoffer, hvis Nydelse eller Brug ogsaa kan have skadelige Virkninger. Men paa den anden Side vil jeg indrømme, at rundt om i mange Kommuner — og her er jo ikke mindst Tale om Landkommuner — virker Spiritusudsalg gennem Høkere og Købmænd lige saa moralsk og hygiejnisk nedbrydende, som Udskænkning paa Beværtningssteder kan virke, og det sker mange Steder under saadanne Former, at det er vanskeligt at komme det til Livs, selv om Kommunens Beboeres store Flertal ønsker at komme det til Livs. Derfor forstaar jeg meget vel, at man fra forskellig Side har fremsat Ønske om at faa saadan Handel gjort afhængig af Bevilling paa samme Maade, som Tilfældet er for Beværtningernes Vedkommende. Jeg deler den Betragtning, som